

PROLÓGUS

OCULUS

Truth a tizenhetedik születésnapján vesztette el az életét. Jó, tulajdonképpen nem elvesztette, hanem *elvették* tőle. A szokásos módon, a rengengeteszer ismételt szavak szertartásos elhangzásával történt, a lány mégse tudott úgy tekinteni a dologra, mint valami örömteli eseményre.

– Mosolyogjon, kisasszony, fényképezik! – súgta a fülébe az orvos, aki fölé hajolt. A kezében véres pengéjű szikét tartott, amiről Truth nem tudta elszakítani tekintetét. Hanyatt feküdt egy orvosi székben a Bé Chuille Központ Nagytermében, hosszú, mogyoróbarna haja díszes fonatban a tarkója alá gyűrődött. Széles mosollyal mutatta meg fogait az újságírók kisujjköröm méretű drónlencséinek, amik az arca körül röpködtek zümmögve, a látványt továbbítva gazdájuk retinájára. Sötétkék szeme sarkában egy-egy könnycsepp született, és csillogó ösvényt húzva maga után végigsimogatta arca két oldalán.

Alig néhány méterre izgatottan pusmogó tömeg toporgott. Truth tudta, hogy ott állnak a szülei, akik éppen pezsgővel koccintanak örömkben. Biztos velük van húga, Annie, és a kisöccse, Robbie. Ennél csak egy gondolatot talált elviselhetetlenebbnek: hogy valahol a nézőseregletben ácsorognak a legjobb barátai, az ikrek, Aoibheann és Bartholomew – és hogy az ő arcukon is elragadtatott érdeklődést láthatna, ha odanézne.

De nem nézhetett. A csillagboltozatos mennyezetet figyelte, és a lencsedrónokat, amik a feje fölött keringtek. Egy pillanatra elgondolkodott, miért van szükség arra, ami mindjárt vele is megtörténik. Hiszen

itt vannak a lencsék, nem lehetne valami hasonló megoldást találni a problémára?

Persze tudta, hogy a válasz nem.

Szúrást érzett a tarkójánál. Egyből érzéstelenítőt is kapott, a kellemetlenség máris múlni kezdett.

– Ennyi? – Hangja nem több suttogásnál, nem több az őszi levelekkel játszó szellőnél. – Már nem fog fájni?

Az orvos mogorván összevont szemöldökkel hajolt be a látóterébe.

– Ne cirkusozjon! – mormogta, ahogy bőrpántot húzott a lány nyakára, közvetlenül az álla alá. A pánt szorította Truth nyakát, érezte, hogy nehezen tud nyelni, de már nem mert szólni – főleg, amikor az orvos egy hasonló pántot rögzített a homlokán is. A lány moccanni sem tudott, az a vacak tépte a haját, szorította a tarkójába simuló kis fémkupolát, és a szeméből most már megállíthatatlanul patakzottak a könnyek.

Egészen addig a pillanatig, amíg az orvos fel nem állt mellőle, és azonnal féltucatnyi robotkar nem vette át a helyét. Truth akármerre nézett, mindenütt jegesen csillogó fémkarokat látott, végükön homályos eszközökkel – túl közel hajoltak ahhoz, hogy tisztán láthassa őket. A lány bármit megadott volna azért, hogy valaki szóljon hozzá, és nyugtassa meg. Valaki mondja, hogy nincs semmi baj, hogy minden a legnagyobb rendben. Sikoltani tudott volna. Csak ott lenne vele anyja, vagy Aoi, és fogják a kezét. Csak látná a mosolyukat.

De mindössze hidegen csillogó, vadul táncoló fém rovarlábakat látott.

– Most következik a pillanat, hölgyeim és uraim – hallotta az orvos izgatott hangját nem is túl messziről –, amikor Truth Dunn eléri élete célját, méghozzá épp azzal, hogy elveszíti legdrágább kincsét, a látását. Áldozata a lélek nemességéből fakad, és mint ajándékot, el kell fogadnunk tőle. Köszönjük, Truth!

– Köszönjük – hallotta a tömeg mormogását a lány.

Aztán hirtelen, minden figyelmeztetés nélkül a kis robotkarok lecsaptak a szemére, ezzel egy időben mintha a fejében émelyítően megreccsent volna valami, majd a koponyája legeslegközepén felrobbant egy

csillag, forrón, kínzón és örületesen. Vakító tűzgolyó kapott lángra a szeme előtt, olyan fényes, hogy a lányban a legősibb ösztönök ébredtek fel: futni akart, menekülni, és körmével kikaparni szemét a koponyájából, bármit, csak legyen vége!

És hirtelen, egy évezreddel, egy évmillióval vagy talán csak egyetlen szívdobbanással később valóban vége lett. A fájdalom elmúlt, csak egyfajta szörnyű, baljós és végleges tompaság maradt.

– Ülj fel – mondta az orvos.

Engedelmeskedtem. A ruhámat csatakosra izzadtam, facsarni lehetett volna belőle a vizet. Remegett a lábam, ahogy a műtőágyon ültem, tarkómon feszítette a bőrt az újonnan beépített, nagyobb pénzérme méretű fémkupolácska. Egyes mesterséges idegszálak egyenesen az agyamba hatoltak be.

De a legdurvább érzés nem ez volt. Nem is az, hogy több százan tapsoltak és ujjongtak felszabadulva. Nem is az, hogy az orvos éppen egy rövid, ezüstszürke hajú nőt tolt elém, akiről tudtam, hogy innentől az életem lesz. Még csak nem is az, hogy úgy éreztem magam, mint akit megvertek, vagy hogy nem teljesen voltam ura minden izmomnak.

Hanem az, hogy Truth Dunn nem volt többé. Csak egy nagyon távoli emlékként élt bennem, olyasmivé vált, mint egy arc egy régi családi fényképről. Tudod a nevét, ismered az arcát, de maga a személy senki a számodra. A lány, aki lefeküdt a műtőasztalra, hogy a szeme világát adja, már nem létezett. Csak én léteztem. Név nélkül, álmok nélkül, jövő nélkül.

Én, az oculus.

Ez az én történetem.

I. FÉNY

Anő vakon pislogott hályogos szemével. Elegáns, fekete bársony ünneplődresszt viselt, egyenes, ősz haja az álla alá ért. Az izgalomtól résnyire nyílt ajkakkal emelte kezét az arcához és megsimogatta, végigkövette álla szigorú ívét és pisze orrát.

– Nem hiszem el – suttogta meghatódottan. Pezsgőt vittek neki, ő pedig a gyengénlátókra jellemző óvatos, tapogatózó mozdulattal nyúlt a keskeny pohár felé, majd félúton magabiztosan érte kapott.

Behunytam a szemem.

A pohár csörömpölve tört össze a kövezeten.

Elmosolyodtam.

– Előfordul, Miss Cadogan – hallottam az orvos hangját. – Még nem tudja teljesen irányítani, az oculusa pedig nyilván fél egy kicsit. Próbáljon neki üzenni. A belső menü a rendelkezésére áll. Adjon neki utasítást.

Nekem csak ne adjon semmilyen utasítást.

Emlékszem, hogy összeszorítottam a szemem, még a kezem is ökölbe szorult. Egy picike Truth még maradt bennem, aki nem akart füstként elszállni a szélben.

Hang robban a koponyám legbelsejében, üvöltés, suttogás, kérés, parancs.

Oculus. Nyisd ki a szemed.

Hiába haraptam az ajkamba, a szemem felpattant. Az ősz hajú nő arcán megkönnyebbült mosoly terült szét, az összegyűlt közönségben itt-ott taps tört ki.

– Bravó, Miss Cadogan – jegyezte meg udvariasan az orvos, és minden átmenet nélkül visszakézből pofon vágott, de egy szót sem fecsérelt rám. – Fenyíteni is tudja, ha arra van szüksége. A fájdalomközpont stimulálása intenzív idegi fájdalmat vált ki, azonban attól tartok, ezzel óvatosnak kell lennie, mert könnyen elveszítheti a látását.

A látását. Engem.

Tudtam, mire számíthatok, hiszen egész eddigi életemben erre a pillanatra készítettek fel. Ezért tanítottak, ezért képeztek ki, ezért kellett sportolnom, tanulnom, emiatt élhettem a családommal gondtalanul.

De már nincs nevem, nincsenek jogaim, nincs családom. Kötelezettségeim vannak, funkcióm van, gazdám van. Tudtam, hogy így lesz.

De akkor miért olyan szörnyen nehéz elfogadni?

– Próbálja ki, Miss Cadogan – mutatott rám barátságosan az orvos.

Sajnálom.

Egyszer a fogorvos kihúzta az egyik bölcsességfogamat, rossz helyen nőtt ki, és elkezdte összenyomni a többit. Órákig bányászta a foggyökér utolsó darabkáit is.

– Ó, de hát itt szinte a felszínre került az ideg! – állapította meg. – Nem csoda, hogy ennyire fáj! Kiégetem, nem lesz vele több gondod.

Apró kis műszert dugott a számba, aminek a kis hegye fehér fénnel izzott. Amikor az ideghez ért, úgy belemarkoltam a karfába, hogy mind a tíz körmöm betört, pedig nem hagytam túl hosszúra nőni őket, még a lábujjaimat is behajlítottam, és valami sikolyszerűség tört elő a torkomból. Mindez érzéstelenítő hatása alatt.

Na, a fogorvosnál átélt kín köszönőviszonyban sem volt azzal a pokoli fájdalommal, amit gazdám, Miss Cadogan okozott akkor.

A jéghideg és a tűzforró fájdalom végigszágulott a gerincemen, úgy éreztem, mintha az összes bordámat egyszerre törték volna össze és döfték volna a tüdőmbe. Nem kaptam levegőt, nem láttam semmit, csak csillagokat, tagjaimat összefacsarta az iszonyat. Megbénultam, egy hang nem sok, annyit se tudtam kipréselni magamból. Könyörögni akartam, sírni, hogy hagyja abba, de a kínzás nem akart véget érni. A halál is jobb lett volna ennél.

Aztán hirtelen semmi.

Az egész testem zsibbadt, mint amikor elfekszed a kezed.

Kipislogtam a könnyeket, és igyekeztem nem tudomást venni arról, hogy patakokban ömlik rólam az izzadság. Megsemmisülten meredtem magam elé, nem mertem egyenesen a tulajdonosomra nézni.

Nézz rám. Nem látok.

Felkaptam a fejem. Igaz – csak azt látja, amit én is. Biztatóan rám mosolygott. Valaki a kezébe nyomott egy újabb pohár pezsgőt, most elégedett arccal belekortyolt, aztán visszaadta a mellette tálcával ácsorgó pincérnek. Vékony csontú kezével odaintett magához.

Behúzott nyakkal mellé léptem, kicsit mögé, ahogy tanultam. A fülbevalója pont az orrom előtt himbálózott. Esetlenül felemelte a karját, és a csuklóterminálját az orrom elé tartotta.

Kicsit jobbra.

Leheletnyivel arrébb álltam, és így premier plánban láttam a banki átutalást.

Kedvezményezett: Cormac Dunn. Összeg: 15 000 kredit. Megjegyzés: oculus.

Nicsak. Épp engem fog kifizetni. Apámnak.

Ismét könnyek gyűltek a szemembe. Nem, nem az apám. Nekem nincs apám. Nekem már nincs nevem.

A tömegben felcsiripelt Cormac Dunn terminálja, ahogy megkapta a pénzt.

Amikor a hátsó bejáraton át elhagytuk a Bé Chuille Központot, kívülről már gyakorlott párosnak tűnhettünk: a gazda mosolyogva fogadta a jókívánságokat, mögötte az engedelmes oculus egy lépés távolságból követte, átnézve a válla fölött, hogy a tulajdonosa lássa, merre megy. Miss Cadogan le se tagadhatta, hogy boldog, szinte éreztem. A Központ látványos ikebanakertjében egy zárt körű parti zajlott, mindenütt Időseket láttam, alázatos oculusaikkal a sarkuk-

ban olyan elegánsan sétálgattak és beszélgettek, mintha nem lennének mindnyájan vakok.

Azt hittem, a többi oculus majd részvétellel néz rám, vagy legalábbis észrevesz, de semmi jelét nem adták, hogy akár csak tudomásul vennék a jelenléteimet. Láthatatlan voltam.

Soha nem éreztem magam ennyire egyedül.

Riporterek is voltak, néhány lencsedrón körbezümmögött minket, hogy közvetíthessék a nagy pillanatot: egy újabb Idős nyerte vissza a látását! Halleluja!

Őszintén reméltem, hogy nem csak én rühellem ezt az egészet úgy, ahogy van.

Ne aggódj, hamarosan elmegyünk innen. Utálok az ilyen bálokat.

Ez meglepett. Utálja? Pedig itt mindenki olyan imádattal csüngött rajta! Ha rám valaha akár csak egyetlen ember ilyen tiszteletteljes kedvességgel nézett volna, én abban a pillanatban akarnék élni, örökkön örökké, ámen. De ő csak elfogadott még egy koktélt, koccintott néhány fontos emberrel, váltott velük pár szót. Még én is felismertem a főváros polgármesterét, a nagydarab, galambbősz, szakállas Jonathan Macalister, akit egy elképesztően szép oculus lány követett. Tudtam, hogy nincs helye, mégis felbuzgott bennem az irigység hosszú lába, arányos arca, pisze orra és hullámos, fekete haja láttán. Mindehhez kék szeme volt, ami úgy cikázott ura hallhatatlan parancsai szerint, mint valami radar.

Ó, igen, és hatalmas lila folt csúfította el arcát és bal csuklóját.

Nem ember. Nem személy. Oculus.

A derekán áttört ruhát viselő látószerv... izé, *lány* olyan szép volt, hogy még az én gazdám is szóvá tette.

– A tied sem rossz, Verity, a tied sem rossz – felelte Macalister. Szóval Veritynek hívják a gazdámot! A polgármester félig oldalvást állt nekem, míg oculusa gondosan végigmért, közben a férfi olyan pofákat vágott, hogy szó szerint mocskosnak éreztem magam. A szívem a torkomban dobogott: mind hallottuk a rémtörténeteket az oculusokról, akiket az Idősek néha kölcsönadtak egymásnak, bizonyos szívességekért cserébe.

Ez egyáltalán nem számított tiltott dolognak, mint ahogy én is kölcsönadtam az ikreknek a kedvenc könyveimet vagy zenéimet. Persze a könyv az én esetemben pont a szabad-nem szabad határmezsgyéen táncolt: elvileg vigyáznom kellett a szememre, nem volt szabad olvasnom, csak a retinavetítős tananyagokat, amik nem károsítják a látást.

Mert már ötéves koromban megmondták, hogy a tizenhetedik születésnapomra különleges ajándékot kapok: egy tulajdonost.

– Ugyan, Jonathan, mindenki tudja, hogy Új-Dublinban neked van a legszebb oculusod! – bókkolt vissza gazdám, és előreintett engem, hogy jobban szemügyre vehesse a lányt. Még nem szokta meg, hogy egy gondolattal is parancsolhat nekem, néha szóban vagy egy-egy intéssel adta ki utasításait.

Szó, ami szó, trampolinak éreztem magam ehhez a lányhoz viszonyítva. Rajtam csak *voltak* ruhák, ő viszont *viselte* őket. Fekete túsarkú, térd fölött végződő fehér szoknya, felette vajszínű báli fölső, ami elől V alakban rálógott a szoknyájára, derekán pedig kétoldalt csipkével volt átütve. Régies hatású gyöngysor lógott dekoltázsába, nyakán viselt egyedül valami oda nem illőt: egy világosbarna bőrpánt fogta körül. Mint egy nyakörv.

Ezzel szemben én úgy éreztem magam, mint egy hajléktalan: szürke sportcipő, oldalán három-három kék csíkkal (igen, a Connecarah Killers, Truth kedvenc csapatának színei. Miért, egy lány nem lehet hurling szurkoló?), fekete, rózsamintás harisnya, farmer rövidnadrág, fehér atlétatrikó és piros-zöld skót kockás ing...

Elképesztő hálásnak éreztem magam, amikor a gazdám végre továbbvitt Miss Tökélytől és a polgármestertől. Persze, látva a sérüléseit, tudom, hogy nem kellett volna ilyen gonoszul gondolnom rá, de mivel neve nem volt... Valahogy csak azonosítanom kell magamban!

Belegondolva, el nem tudtam képzelni, minek kellett a polgármesternek ilyen szép oculus. Hiszen egyetlen ember élt a világon önmagát is beleértve, akit nem láthatott, legfeljebb a tükörben, és az pont az oculususa...

Találkoztunk még más tisztviselőkkel és bizottsági tagokkal, néhány kedves Idős hölgygel valami jótékonyági egyletből, a narandharami fúziós erőmű igazgatójával, aztán csevegtünk egy halom biológussal a Látáskutató Intézetből, és mindeközben folyamatosan közeledtünk a kert kovácsoltvas kapuja felé. Verity a jelek szerint valóban ugyanannyira szeretett volna megszabadulni innen, mint én, ha nem jobban.

Elbúcsúztunk a New Irish Times főszerkesztőjétől, Padraic Scriverntől, majd ügyesen átmanővereztünk egy kis folyócska fölött átívelő hídon, végigosontunk a kőből faragott, elegáns toró-lámpások közt és észrevétlenül kilisszoltunk a hatalmas, elegáns ívű torii-kapun. Olyan gyorsan, hogy Veritynek még az egyébként érintetlen epres koktéjja is a kezében maradt.

– Hála istennek – sóhajtotta, és a kezembe nyomta az italt. Mennyei gyümölcsillat csapta meg az orromat. Helyes kis napernyő volt a pohában úszó egyik nagyobb gyümölcsbe bökve, és néhány szál friss menta dobta fel a rózsaszín italt. A nő elmosolyodott, és megnyalta a szája szélét. – Most, hogy ilyen közelről látom, egészen megkívántam azt a daiquirit.

– Hölgyem, ööö, esetleg, visszaadjam...?

– Dehogy! Nem kérem. Ma még rengeteg dolgom van. Idd meg, ha akarod. Hiszen ma vagy tizenhét, nem? Isten éltesen.

Nem tudtam kinyögni, hogy köszönöm. Gombóc költözött a torkomba, nagy nehezen felé biccentettem, mielőtt még felfogtam volna, hogy úgyse látja.

– Megmondom, hogy lesz most. Értem fél perc múlva itt van a sofőröm, Rupert. Én elmegyek vele haza, és ledőlök a délután hátralevő részére, eléggé megviselt ez az egész hacacaré, te pedig kimenőt kapsz... Nézzük csak... Most van... – türelmetlenül intett, mire a csuklóterminálján az órájára néztem. Örömtelien elmosolyodott. – Szóval most van délután hat óra tizenegy. Kapsz tőlem öt óra kimenőt, plusz két órát, hogy legyen időd összekoljni ott, ahol eddig Truth Dunn lakott. Előre szólok, hogy legfeljebb háromtáskányi holmit fogok megtűrni magamnál, ha többet hozol, kidobom a szemébe. Este tizenhárom húsz körül ott lesz a

címen Rupert, hogy elhozzon téged. Addig tudlak nélkülözni. Ha nem leszel ott időben, akkor sajnos kénytelen leszek fájdalmat okozni neked. Értve vagyok?

– Igen, Miss Cadogan...

– Jaj, ne csináld ezt, köztünk nincs helye formalitásnak. Nevezz Veritynek és tegezz nyugodtan. Na, meg is jött a fuvarom. – Verity mellett egy elegáns, fényesen tükröződő, fekete autó állt meg. Egy jóképű, sötétkék egyenruhás fiatalember ugrott elő belőle, és nyitotta ki a hölgy előtt az ajtót. Verity beült, majd kidugta a fejét a zúgva leereszkedő ablakon.

– Még egy dolog. A kimenőidődben nem leskelődöm, azaz nem használlak. Ezt onnan fogod tudni, hogy a látótered jobb alsó részébe kihelyezek egy áthúzott szem ikont. Ez jelzi, hogy nincs közvetlen kapcsolat. Ilyenkor is tudlak hívni, de tiszteletben fogom tartani a kimenődet, mert nem akarom, hogy idő előtt begolyózz. Rendben?

– Igen, ööö, Verity.

– Rendben. Menj, pakolj össze. Ne feledd, este tizenhárom húsz körül a ház előtt!

– Igenis.

Verity az arcomba mosolygott – illetve, tulajdonképpen, saját magára mosolygott, majd feltekerte az ablakot és az autó elindult. Szinte azonnal megjelent a szemem sarkában, jobbra lent egy áthúzott, arany szemábra.

Viszketett tőle a szemem.

Elindultam hazafelé. Illetve a hely felé, amire régen „haza”-ként gondoltam. Kerülő úton, persze, nem akartam belebotlani a tiszteletemre rendezett buliba. A langyos, őszi szellőben lengedező majvirkák óriási, szinte kék levelei lustán integettek, ahogy elhaladtam a Központ mögött, a Bacon Streeten. Aztán kifordultam a Fő utcára...

– Na, mi van, Truth, máris menekülsz?

A hang a fejem felett szólalt meg. A szívem kihagyott egy ütemet, rémülten eltántorodtam a kerítéstől. Aztán nagyot sóhajtottam.

Legjobb barátnőm, Aoibheann ült a kerítés tetején. Mivel csak az ír anyanyelvűek tudták helyesen kimondani a nevét, akik nem sokan

voltak, mindenki csak Aoinak becézte, írás alapján. A lábát lógázta, és szélesen vigyorgott.

– Ki ne ess a szádon! – morogtam, ahogy lehuppant mellém a járdára.
– Hát te?

– Én? Én a barátnőmet vártam. Reménykedtem, hogy még láthatom. – Kiropogtatta a hátát. Szörnyű volt, folyamatosan a kezét, az ujjait, a hátát ropogtatta. Osztálykiránduláson pár éve félig elrecsegte a himnuszt, és annyira igyekezett, hogy tudja folytatni, hogy kiugrasztotta a bokáját a helyéből és nekem kellett visszatenni. Pompás volt. – Tudtam, hogy nem mész el a bulidba, hanem meglépsz, amint tudsz, és igazad van. Mit kell ezen a baromságon ünnepelni? Hé, ez egy pia? Add csak ide!

Aoi kikapta a kezemből a koktélt és beleszagolt. Hosszú, tépett haja a tövénél fekete volt, a végei felé fokozatosan egészen világoslilába fordult. Egyenes orra miatt sokat szekálták, pedig szerintem nagyon szép. Nemes arcvonásai vannak tőle. Na jó, egy leheletnyit talán lehetne kisebb...

– Mit nézel? – kapta fel a fejét Aoi, és a homlokát ráncolta. – Az orromat nézed?

– Dehogysis!

– Hazudsz! De mindegy, én így is szeretlek – Aoi vállat vont, és egy húzásra leküldte a koktélt. Fintorgott. – Pfuj, hogy miért kell az Időseknek sör helyett ilyen ocsmányságot inni? Na, de rád vártam, reméltem, hogy errefelé osonsz majd el. Truth, mi a terved mára?

– Hát, én már nem...

– Blablabla, persze, már nincs neved, nincs semmid, tudom. Nekem akkor is Truth maradsz, akárki akármit mondjon. – Szomorúan rám mosolygott és megsimogatta az arcomat. Lilára festette a körmeit, még lila kontaktlencsét is tett be, ami enyhén világított. – Szóval, mit tervezel mára, csajszi?

– Hát, haza kell mennem összekoljni. Kevés időt kaptam a gazdám-tól, és csak háromtáskányi cuccot vihetek, és...

– Jaj, ne már, iszonyat uncsi vagy! – ráncolta a homlokát barátnőm. – Figyi, mikorra kell odamenned?

– Ő küldet értem. Este tizenhárom húszkor a házunk... ööö... a régi házunk előtt.

– Truth, ne csináld már, attól, hogy egy vénasszony szeme lettél, még mindig ugyanaz az ember vagy! – csattant fel Aoi, lila szeme szikrákat szórt.

Mintha áramütés ért volna. Nem így volt. Ötéves korom óta ezt hallgattam: *amikor oculus leszel, elveszíted a neved, a családot, a múltad, a tulajdonod, a fájod, mindent – és ez így is van jól!* Erre most itt áll előttem Aoi, és azt sziszegi az arcomba, hogy ez nem így van?

De még rosszabb: miért érezhettem én úgy valahol mélyen, hogy neki van igaza?

– Akárhogy is – barátnőm letette a poharat a kerítésre, majd kézen fogott és húzni kezdett maga után –, nem hagyom, hogy az utolsó szabad estédet pakolásra fecséreld. Történetesen a hülye öcsémel összedobtunk neked egy kis ajándéokra.

– De Aoi, csak háromtáskányi kis cuccot tarthatok meg, és...

– Nyugi, amit tőlünk kapsz, azt nem fogják tudni elvenni tőled. – Rám mosolygott. Szerettem volna olyan lenni, mint ő, magabiztos, lehengető, energikus. Hiába vékony, és alacsonyabb, mint én, esküszöm, vezérnek született.

Megadtam magam a sorsomnak. Így is maradt még hét órám, hagytam, hogy Aoi magabiztosan végigvezessen a Szuperháromszögön – így hívtuk azt a három utca határolta részt, amin belül rengeteget lógtunk. Mindvégig próbáltam kiszedni az Aoi néven elhíresült lila forgószélből, hogy miféle ajándékot találtak ki nekem, de minden próbálkozásomat sikerrel hárította. Végül a Szuperháromszögtől nem messze, a Golden Lane sarkán megragadta a vállam és maga felé fordított, hogy a szemembe nézhessen.

– Hé, Truth, emlékszel, mikor voltam nagyon büszke rád?

– Én nem... – kezdtem, de a szokásos módon leintett.

– De igen, nekem Truth maradsz. Na, szóval emlékszel? Amikor valami igazán vagányt mondtál?

– Hát... nem.

– Szóval, akkor kimondtad, mire vágysz – barátnőm szélesen rám mosolygott. – És szerintem nagyon jó ajándék lesz ez tőlünk, mert egyrészt mindig veled marad, és így örökké emlékeztet ránk, másrészt meg nem hagyja, hogy maradéktalanul kiverjék majd belőled Truth Dunnt, aki az én legjobb barátnőm. Meghívunk... – Hatásszünet. – Egy tetoválásra.

Nagyot nyeltem, és kifutott az arcomból a vér.

– Te, az nem túlságosan... hogy is mondjam... végleges?

– Hú, nem mondd! Ha nem vetted volna észre, akkor az egész napod mindenféle végleges dologról szólt! – Behúzott maga után a Golden Lane-re, majd színpadias mozdulattal rámutatott egy fekete, helyenként aranyozott homlokzatú épületre. – Tádámm!

Hackett's Posthuman Tattoo, hirdették a nagy arannyal festett betűk a fekete fán. Az ablakokon nem lehetett belátni, és egy nagy „Zárva” tábla lógott a kilincsen.

– Figyelj, Aoi...

– Nem, te figyelj. Ez a te nagy napod. És mi ehhez mérten nagy ajándékot akarunk adni neked. Elfogadod vagy elfogadod?

Megcsóváltam a fejem és elmosolyodtam. Az igazat megvallva tényleg mindig is vonzott az ötlet, hogy legyen egy szép tetoválásom, és mivel több olyan nap nem lesz az életben, amikor megcsináltathatom... és végül is, mit tehetnének velem? Levágják rólam?

Aoi a mosolyomat látva izgatottan felkuncogott, és odavezetett a bejáráthoz. Résnyire benyitott, és bekiabált.

– Hogy vagy, Hackett, mi a pálya? Meghoztam a páciens!

Szakállas srác jelent meg a téglafalás, hangulatos kis szalonban. Jó kis vérpezsdítő kelta metál szűrődött ki bentről, mint valami finom illat a konyhából.

– Épp ideje, Aoi, már vártunk! Szia, kicsi lány, gyere be! – Kezet nyújtott nekem. – Én leszek a tetoválóművészed, hívj csak Hackettnek. Gyere, foglalj helyet, és halljam, mire gondoltatok?

– Na, az lesz... – vágott előre Aoi és nagy lendülettel ledobta magát az egyik székbe, aztán gyorsan körbe is forgott benne párszor. – Szóval az lesz, hogy ezt ajándékba kapja meg tőlünk Barttal, úghogy mi mondjuk meg, hogy milyen legyen...

– Hé! – tiltakoztam volna, de Aoi már készült.

– ...Persze csak ha ő is rábólint. Hadd mondjam el, mire gondoltam. – A bólintásomra folytatta. – Azt szeretném, ha lenne egy kelta fonat, ami körbeöleli a combját, amiből két szál szépen felkúszik a csípőjén a derekáig, ott pedig egy trizskelével végződik.

Még javában mondta, amikor én már vigyorogtam, mint a vadalma. Közel állnak a szívemhez az ősi ír szimbólumok. Ha már felkerül rám valami, akkor egyértelmű, hogy valami ilyesmit akarnék magamtól is.

De Aoi még nem fejezte be.

– És azt szeretném, ha mellé fekehtnék, és rám ugyanaz felkerülne tükörbe. Azt szeretném, ha az örökfonat összekötne Truth-szal, örökké.

Hackett szemöldöke a magasba ugrott a keresztnevem hallatán. Nyilván Aoi már felkészítette előre, hogy oculus vagyok. Becsületére legyen mondva, egy rossz szava nem volt, én viszont aggódni kezdtem barátnömért. Ilyen nyilvánvalóan semmibe venni a törvényt és a nevéen szólítani egy oculust... ez veszélyes lehet.

De akkor és ott túlságosan meghatódtam, hogy bármit kinyögjek. Aoi kedvesen rám mosolygott. Hackett pedig bólogatott, és hátrament a raktárba a mintákért.

Nem sokkal később visszajött, és végigmotogatta, miket tudna elképzelni. Gyönyörűen rajzolt, hamar megtaláltuk a nekünk tetsző mintát. Aztán jött a feketeleves.

– Hát, akkor, lányok, tessék vetközni! Sajnálom, de a bugyit is le kell venni...

Heves tiltakozásba kezdtem. Aoi fojtotta belém a szót, aki másodperceken belül ledobta a nadrágját.

– Olyan ez, mint a nőgyógyász, Truth. Csak itt kapsz pihe-puha kendőt, hogy eltakard magad.

És persze nem lehetett mit tenni, úgyhogy percekben belül ott feküdtem hanyatt egy kényelmes bőrágynon, és fülig pirulva próbáltam takargatni magam, miközben Hackett alig hét-nyolc centivel a fenekem alatt a bal combomon elővéste a fonatot. Mellettem Aoi hevert hasonló pozitúrában, de ő szemlátomást élvezte a kényelmetlenséget.

Persze hogy! Neki nem turkáltak a fejében műszerekkel egy ehhez meglehetősen hasonló asztalon alig néhány órával korábban!

Amikor a derekamra vitte fel a mintát, majd megőrültem, annyira csikizett. De ezt túl kellett élni. Aztán amikor betolt a tetoválógépbé, és a robotikus karok ráfogtak a combomra, égető fájdalom hasított belém.

– Sikoltozni ér – mosolygott vigasztalóan Hackett, aki közben áttért barát-nőmre –, a világító tetoválás, amit kértetek, nem éppen fájdalommentes.

– Világító tetoválás, amit kértünk? – Aoi harsányan felnevetett kétségbeesett arcomat látva.

– Nyugi, kicsi T, csak akkor fénylik, ha akarod. Hackett specialitása. A férfi még meg is hajolt.

Így esett, hogy alig három órával oculussá válásom után gazdagodtam egy szép, ír tetoválással, ami egy gondolatomra felfénylett vagy kialudt. Ki is próbáltam öltözés alatt. Gyönyörűen ragyogott és még a színét is tudtam változtatni, igaz, nem túl gyorsan, de pirosból szépen átváltott mohazöldbe, vagy akár égbébe.

Aoi persze lilán ragyogott.

– Egy mélytengeri hal adta az ihletet az anyaghoz, amit használunk – magyarázta a tetováló, miután végre ismét ruhába bújhattam. – A dög valamiféle biolumineszcens anyagot használt ahhoz, hogy a kis antennájával világítva nálánál kisebb jószágokat a szája közelébe csaljon. Azóta mi ötvöztük a hal által használt anyagot mesterséges fehérjeszálakkal, és sejtekbe ültettük. Na, ilyen sejteket kaptatok most ti is. Bizonyos frekvenciájú hullámok beindíthatják a világítást, de nem kell félni, ilyen hullámok legfeljebb szupernóvakitörésekből vagy elit katonai távkommunikációból érhetnek. Azaz ha spontán kigyullad a tetkó, fussatok, mert vagy háború van, vagy a seggetekbe robbant egy vörös óriáscsillag.

Aoi nevetett.

– Megjegyezzük, köszi a figyelmeztetést.

– Még egy dolog. Ha sokat használjátok, felléphet fejfájás, fáradtságérzet, izomgyengeség, álmoság, ugyanis rengeteg nátriumot és magnéziumot emészt fel, kvázi folyamatosan izzó idegi ingerületként működik. Ezért fáj annyira, amikor beépítjük, ráhúzzuk az idegpályára pluszkörként. Úgyhogy mindig vigyetek multivitamint, ha egy buliban egész éjjel villogni akartok.

– Meglesz, kösz! Na, Truth, mi lenne, ha kint megvárnál az utcán, amíg én megbeszélek egyes dolgokat Hackett mesterrel, hmm?

Nem sokat kellett várnom rá, de addig is jól elszórakoztattam magam: feltúrtem a fölsőmet és gyönyörködtem a derekamon pihenő triszkében. Amikor nem fénylett, rendes, fekete tintás tetoválásnak látszott, egyszerre rettentő izgalommal töltött el, tetszett, és féltem, hogy ére majd valami retorzió miatta.

– Na, ez is megvan! – Aoi talpig vigyorban esett ki utánam a szalonból. – Egy kávé?

– Hát, lassan pakolnom kéne... – Arcát látva azonnal meggondoltam magam. Vele kellett mennem.

Amikor egy habos, csokis latte fölött reménykedve rám pislantott lila szemével és megkérdezte, mikor lóghatunk majd együtt legközelebb, a szívem szakadt meg, de őszintének kellett lennem vele:

– Nem tudom. Lehet, hogy soha.

II. ANALON

Azt hiszem, nevezheted álomnak is.

Én a szó szoros értelmében véve nem alszom. Már nem. De valamiért nem is vagyok ébren. Elmém töredezettsége kínoz, mert haloványan érzem, hogy mennyi mindenre képes lennék, ha csak egy percre is teljesen magamhoz térhetnék!

De nem lehet, még nem. Megőrjít, de nem jövök rá, mi kéne hozzá.

Annaira emlékszem, hogy keresek valamit.

Ugrom. Egyik helyről a másikra. Aztán keresni kezdek. Majd nem találok semmit, és még egyet ugrom, tovább. Ez történik újra meg újra, immár... nagyon régóta. Az idő koncepcióját nem teljesen értem, ezért fölösleges nyilvántartanom, mióta cselekszem így, de azt magamtól is érzem, hogy nagyon, nagyon sokszor ismételttem már mindezt.

Kósza gondolatfoszlány csupán, hogy úgy hiszem: soha nem találom meg, amit keresek.

Most is ezt teszem. Az ugrás végén leérkezem, belemártom lábam a végtelen sötétségbe, testem körül meggyűrődik a valóság és hullámokban gyűrűzik érkezésem körül. Tenyeremmel lesimítom a hullámzást, mert nem látok tőle. Unottan, rutinból nézek körbe egyszer, kétszer, háromszor, majd összevetem azzal, amit előző helyemről láttam.

Fényfoltok. Fényfoltok előtt elhúzó sötét pöttyök. A pöttyök körvonalán átsütő fény.

Elmélkedés.

Szavak jutnak eszembe, olyan szavak, amikről nem feltétlenül tudom, mit jelentenek, pedig érzem, hogy fontosak. De most valami más vonja el figyelmemet. Valamit láttam legutóbb, és amit most, ugyanazon a helyen érzékelek, érdekes egyezéstről árulkodik.

Hetvenhat százalék nitrogén.

Huszonkét százalék oxigén.

Fél ezrelék szén-dioxid.

Szinte zéró metán.

Nem tudom, mit jelent mindez, de valamiért a fénypont előtt elhaladó fekete pötty mozgása is nagyon érdekel.

És mióta legutóbb odapillantottam, jelentősen nőtt a szén-dioxid, és még egy sor olyan érték is, amiről szintén nem tudom, mi, de fontosnak érzem. Kén-dioxid, ammónia, szén-monoxid, ózon, halogénezett szénhidrogének, és még mások. Nem mind utal ugyanarra, és bár nem emlékszem, mire utalnak, egyetlen logikus következtetést tudok levonni: ideje felébredni.

Felizzik mélyen bent a lelkem, és hullámokat vet az örökkévalóságban. Forrósága eltölt, és máris egyre több mindenre emlékszem. De tudom, hosszú lesz az ébredés. Nem is fontos. Kihúzom a lábam a sötétségből, és ahogy elmém körei egymás után ragyogásba borulnak, erőt gyűjtök, átfogalmazom magam az univerzum anyanyelvére, majd ugrom. Mire leérkezem, szinte már mindenre emlékezni fogok.

De egyet már most is tudok. Szinte biztosan tudom.

Megtaláltam Avalont.